



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 529/21
8.7.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Зорана Савића, председника већа и судија Весне Петровић и Здравке Ђурђевић, чланова већа, са судијским помоћником Снежаном Миленковић као записничарем, у кривичном поступку против окривљене АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ, одлучујући о жалбама окривљене и њеног браниоца, адвоката Александра Стефановића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду 7К.182/14 од 13.4.2021. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, дана 8. јула 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе окривљене АА и браниоца окривљене, адвоката Александра Стефановића и пресуда Вишег суда у Београду 7К.182/14 од 13.4.2021. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 7К.182/14 од 13.4.2021. године, окривљена АА оглашена је кривом да је извршила кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршити у просторијама у којима станује, у ... – ..., ул. ... бр. ... уз примену електронског надзора, које не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

На основу члана 258 став 4 ЗКП, окривљена је обавезана да на име имовинско-правног захтева оштећеном предузећу “СС” d.o.o. ... исплати износ од 3.170.569,70 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног

извршења. Обавезана је да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, а да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 135.291,95 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили:

- окривљена АА, не наводећи основ побијања, али се из садржине жалбе утврђује да пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези повреде кривичног закона, и

- бранилац окривљене, адвокат Александар Стефановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и о другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктж.бр.586/21 од 17.6.2021. године предложио је да се жалбе одбију као неосноване и првостепена пресуда потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, на којој је размотрио списе заједно са побијаном пресудом и изјављеним жалбама, па је побијану пресуду испитао на основу члана 451 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, и по оцени жалбених навода, имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца у Београду, нашао:

Жалбе су неосноване.

Насупрот наводима у жалби браниоца окривљеног, изрека побијане пресуде је разумљива и јасна, садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела у питању, а у образложењу исте о свим одлучним чињеницама дати су довољни и правилни разлози, који не садрже било какве противречности, нити пак постоји знатна противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника. Побиајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, бранилац у суштини указује на повреде кривичног закона по питању застарелости и правне квалификације, о чему ће посебно бити речи у даљем тексту пресуде.

У односу на жалбени основ погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, окривљена и њен бранилац у жалбама истичу да је оштећени Александар Гаврић био у пословним односима са супругом окривљене и да му је дуговао већи износ новца, по казивању оштећене 25.000 еура. Окривљена у жалби наводи да јој је оштећени њу окривио да би се оправдао пред члановима породице, да је новац подизала, стављала у благајну и после давала како је коме требало, о чему је водила књигу благајне која је остала у фирми, а окривљени је није доставио суду на увид. Њен бранилац у жалби указује да се не може свако подизање готовине са рачуна фирме приписивати

окривљеној, јер су и други запослени подизали новац, да је вештак неосновано приписао последице неуредне материјално - финансијске евиденције предузећа окривљеној, а заправо се радило о неправилностима у вођењу предузећа у коме се један део зарада исплаћивао у готовом новцу и које није имало уређен систем интерне контроле и ревизије.

Оцењујући изнете жалбене наводе, Апелациони суд налази да исти нису основани. Чињенично стање утврђено је правилном оценом изведених доказа, како одбране окривљене, исказа оштећеног СС1, сведока СС2, СС3, СС4, СС5, СС6, СС7, СС8, СС9, СС10, вештака СС11, стручног саветника СС12, тако и свих изведених писаних доказа, при чему је првостепени суд ценио сваки доказ како појединачно, тако и у вези са осталим доказима. Потом је првостепени суд на странама 30 – 33 побијане пресуде дао врло детаљне и аргументоване разлоге зашто одбрану окривљене не прихвата и оцењује је усмереном на избегавање кривичне одговорности, које разлоге као у свему правилне прихвата и овај суд.

Наиме, наводе оштећеног да су у окривљену посумњали онда када се открило да запослени годинама нису примали накнаду на име превоза, да је након тога извршена провера целокупне документације и утврђено да недостаје новац у износу од око 50.000 еура, као и да је након тога позвао окривљену и пред свим запосленима јој то предочио и понудио јој да новац врати у неколико рата или ће је пријавити полицији, а она пред свима признала да је просвајала новац и описала на које начине је то радила и прихватила да донесе прву рату од 5.000 еура, што је на следећем састанку порекла и тражила да пребију дуг, у целости потврђују искази сведока СС8, СС7, СС6, СС3 и СС9. Одбрана окривљене да јој је оштећени на састанку претио и да је због тога пристала да донесе новац иако ништа није урадила у супротности је са исказима наведених сведока, а у погледу дневника благајне, сведоцима није било познато да је исти водила и није га достављала књиговодственој агенцији. По оцени Апелационог суда, инсистирање у жалбама на овој књизи без утицаја је на другачију одлуку, јер се ради о интерној свесци (књизи благајне) коју не прате изводи из банке или било какве потврде и потписи, који би потврдили истинитост садржаја.

Правилно је првостепени суд поклонио веру налазу и мишљењу вештака финансијске струке Јована Мијаковића, који је недвосмислено појаснио да постоје износи за које је утврђено да је окривљена давала налоге да се подигну из банака или их она лично подизала, а за које у документацији нема доказа у које сврхе су утрошени, да је за цео период за трошкове превоза сваког месеца подизан износ по списковима запослених, али да нема потписа запослених да су примали наведене износе, нити потписа овлашћеног лица, а и сами запослени су се изјаснили да новац на име превоза нису примали.

Првостепени суд је, насупрот жалбеним наводима, адекватан значај дао исказу стручног саветника СС12 и правилно нашао да пропусти који су постојали у раду предузећа “СС” d.o.o. ... и књиговодствене агенције, не умањују одговорност окривљене која је неспорно била задужена благајном и била у у обавези да води благајничке дневнике, да сачињава извештаје и да их доставља периодичон агенцији, што није чинила, да је била овлашћена да располаже новчаним средствима на рачунима код банака, те да околност да је предузеће пословало на принципима узајамном

поверења и књиговодствене агенције која је књижила само оно што им је окривљена достављала, при чему оспособљеност окривљене за обављање наведених послова није доведена у питање.

Такође је првостепени суд ценио навод одбране окривљене и исказ сведока СС2, њеног супруга, да им је оштећени дуговао велики износ новца, и правилно нашао да исти није потврђен осталим изведеним доказима, нити је с обзиром на остале околности ближе описане у претпоследњем пасусу на страни 33 побијане пресуде овакав навод логичан и уверљив.

Цењени су и остали жалбени наводи којима се у суштини полемише са оценом доказа првостепеног суда и износи сопствена оцена изведних доказа, но другостепени суд налази да су исти без основа и без утицаја на другачију одлуку у овој кривичноправној ствари, јер је првостепени суд у довољној мери расветлио одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, а за свој закључак дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће.

Бранилац окривљене је у жалби поновио своје наводе са претреса и завршне речи да с обзиром на период у коме је према прецизираној оптужници кривично дело извршено (од 12.2.2004. до 23.9.2009. године) првостепени суд није у довољној мери ценио околност да је продужено дело кроз члан 61 КЗ уведено у законодавство почев од 1.1.2006. године, као и да је кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица уведена у КЗ тек изменама и допунама од 24.12.2012. године, да је кривично дело из члана 234 КЗ са добијањем другачије формулације у члану 227 КЗ престало да постоји, као и да окривљена није имала својство одговорног лица.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је правилно одлучио да не прихвати став одбране по питању могућности примене института продуженог кривичног дела, јер је исти од 2006. године само формално унет у материјални пропис, али се неспорно примењивао у пракси годинама пре нормирања. Због тога се неоснованим показује жалбени навод да је првостепени суд требало да при рачунању износа прибављене противправне имовинске користи има у виду само период од 1.1.2006. године, па надаље, што утиче на висину износа. Насупрот наводу адвоката Александра Стефановића, тиме што је кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица сада у члану 227 формулисана другачије, тако што је додато "уколико нису испуњена обележја неког другог кривичног дела", исто није престало да постоји и између кривичног дела из члана 234 КЗ и садашњег 227 КЗ постоји правни континуитет.

Поред тога, по оцени овог суда, неосновани су и наводи браниоца окривљене у делу у коме истиче да у време извршења дела (3.3.2004. до 10.9.2009. године) ни у време пресуђења (13.4.2021. године) као кривично дело није постојало кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 КЗ, за које је окривљена оглашена кривом, а које дело је у Кривични законик унето изменама које се примењују почев од 15.04.2013. године и важило је до 01.03.2018. године. Наиме, у време извршења је постојало кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 КЗ предвиђено у глави тридесет три - кривична дела против службене дужности, а у време пресуђења

и доношења другостепене одлуке постојало је кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 КЗ предвиђено у глави двадесет два - кривична дела против привреде, а које је у Кривични законик унето изменама које се примењују почев од 01.03.2018. године. Имајући у виду законски опис бића наведених кривичних дела, по оцени овога суда, између кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 242 КЗ РС, члана 359 КЗ („Службени гласник РС“, број 85/2005, 72/2009), кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ („Службени гласник РС“, број 121/2012) и кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 КЗ („Службени гласник РС“, број 94/2016 од 24.11.2016. године, са ступањем на снагу 01.03.2018. године измена у односу на ово кривично дело) који је важио у време доношења првостепене пресуде, као и њихових квалификаторних облика, постоји јасан правни континуитет инкриминације, при чему је суд у конкретном случају радње окривљене АА правилно правно квалификовао као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 Кривичног законика, с обзиром да је исти најблажи по окривљену, имајући у виду висину запрећене казне.

Према томе, квалификацијом противправне делатности окривљене АА по члану 234 став 3 у вези са ставом 1 КЗ и са чланом 61 КЗ, кривични закон је насупрот жалбеним наводима правилно примењен.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а поводом изјављених жалби, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена. Тако је од олакшавајућих околности на страни окривљене, првостепени суд узео у обзир да се ради о жени зрелих година која до сада није осуђивана, удатој, мајци двоје пунолетне деце, затим њено лоше здравствено стање и протек времена од извршења кривичног дела, док је околност да је приликом вршења кривичног дела злоупотребила поверење власника и директора оштећеног предузећа и чињеницу да је била најбоља пријатељица његове мајке. Потом је првостепени суд правилно нашао да наведене олакшавајуће околности имају квалитет нарочито олакшавајућих околности које оправдавају ублажавање казне и окривљену АА осудио на казну затвора у трајању од једне године, коју ће издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, која и по оцени Апелационог суда представља одговарајућу меру за постизање сврхе кажњавања из чл.42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

И одлука првостепеног суда о висини имовинско-правног захтева је насупрот жалбеним наводима браниоца окривљене правилна и неспорно је да је висина исте одмерена у складу са утврђеном висином прибављене противправне имовинске користи, што се односи и на одлуку о трошковима кривичног поступка, који су досуђени на име ангажовања вештака Јована Мијаковића и др Бранимира Александрића и на име паушала с обзиром на сложеност и трајање кривичног поступка.

С обзиром да се жалбеним наводима окривљене и њеног браниоца не доводи у сумњу правилност и законитост одлуке из првостепене пресуде, применом члана 457 Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци.

Записничар

Снежана Миленковић, с.р.

Председник већа-судија

Зоран Савић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић